

Sygn. akt V KK 384/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **J.K.**

skazanego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65
§ 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 7 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III K (...),

I. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do skazanego J.K. w zakresie w jakim utrzymano w mocy przywołanie w kwalifikacji prawnej czynu przyjętej przez Sąd Okręgowy w P. w wyroku z dnia 28 marca 2017r., sygn. akt III K (...) - przepisu art. 65 § 1 kk,

II. w pozostałym zakresie oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

III. zwraca J.K. uiszczoną opłatę od kasacji, a wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III K (...) m.in. J.K. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu określonego w art. 258 § 1 k.k., a skazany został za popełnienie w warunkach czynu ciągłego przestępstwa paserstwa umyślnego w stosunku do mienia znacznej wartości, przy czym w porównaniu z opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia wyeliminowano z niego stwierdzenia o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej oraz z określoną osobą i przestępstwo to zakwalifikowano z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., wymierzając oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Od tego wyroku apelacje wnieśli obrońca J.K. oraz prokurator również na niekorzyść tego oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego przez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadka pomawiającego oskarżonego o dokonanie przypisanego mu przestępstwa, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony miał świadomość pochodzenia rzeczy z kradzieży, obrazę przepisów postępowania, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez niewyeliminowanie rozbieżności między częścią rozstrzygającą wyroku a jego uzasadnieniem co do miejsca i czasu popełnienia przestępstwa oraz art. 443 k.p.k. przez wprowadzenie nowych okoliczności obciążających niewziętych pod uwagę przez Sąd rozpoznający tę sprawę po raz pierwszy, jak też nie uwzględnienie uprzednio przyjętych okoliczności łagodzących, obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 65 § 1 k.k. przez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy nie istniała podstawa do jego zastosowania oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Prokurator w apelacji, w odniesieniu do oskarżonego J.K., zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie uniewinnienia tego oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu określonego w art. 258 § 1 k.k. i wyeliminowania z opisu przypisanego mu przestępstwa stwierdzenia o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych prowadzący się do zakwestionowania działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy, również odnośnie do tego oskarżonego, do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...) uchylił zaskarżony wyrok w zakresie określonych czynów w odniesieniu do P. T. oraz S.N. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zmienił wyrok w pkt 51 przez zmianę miejsca dokonania przestępstwa oraz wartości skradzionego samochodu oraz w zakresie zaliczenia tymczasowego aresztowania P.T., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego J.K., w której zarzucił rażące i mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. przez dokonanie wadliwej kontroli odwoławczej polegającej na nierozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, wskazanej obrazy przepisów postępowania oraz zarzutu rażącej niewspółmierności kary. W kasacji zarzucono też rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 65§1 k.k. przez przyjęcie, że ze względu na poziom zaangażowania skazanego w przestępczy proceder, wartość pojazdów, fakt działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, celowe było stosowanie obostrzeń wynikających z tego przepisu.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W toku rozprawy kasacyjnej obrońca skazanego wniósł o uwzględnienie kasacji w zakresie wszystkich podniesionych zarzutów. Do tego wniosku przychylił się prokurator Prokuratury Krajowej, biorący udział w rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut kasacji dotyczący naruszenia prawa materialnego, rozwinięty w jej uzasadnieniu, okazał się trafny.

Zasadnie zarzucono w kasacji błąd subsumpcji, a więc zawarcia we fragmencie rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji dotyczącego kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, zaakceptowanego przez Sąd drugiej instancji, wadliwego przepisu prawa materialnego - art. 65 § 1 k.k., a to wobec uwolnienia skazanego od odpowiedzialności za czyn z art. 258 § 1 k.k., czego wyrazem była również modyfikacja opisu czynu przypisanego skazanemu przez wyeliminowanie z niego ustalenia o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej.

Już w apelacji obrońcy oskarżonego, wobec treści wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 258§1 k.k., postawiono trafny zarzut naruszenia prawa materialnego – wadliwego powołania art. 65§1 k.k. w kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu tej apelacji przez przeoczenie, jak to wynika z treści uzasadnienia wyroku, nie dokonał trafnie postulowanej zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji.

Zatem orzeczenie zmierzające do skorygowania rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, wobec zasadności wskazanego zarzutu kasacji, zobowiązany był wydać Sąd Najwyższy.

Do rozważenia pozostawała jedynie kwestia czy uchybienie w zakresie prawa materialnego może być „poprawione” w formule orzeczenia kasatoryjnego ograniczającego się do uchylenia fragmentu rozstrzygnięcia, w którym zawarto wadliwy przepis prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r. II KK 342/15 i 12 października 2016 r. IV KK 171/16), czy też prowadzącego do uchylenia rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zastosował pierwszą ze wskazanych formuł rozstrzygnięcia, uznając za niecelowe uchylenie wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Podkreślić bowiem należało, że powołanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu przepisu art. 65 § 1 k.k. może mieć znaczenie dla sposobu wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności w zakresie środków związanych z poddaniem sprawcy próbie. Natomiast mając na uwadze treść wywodów Sądu pierwszej instancji w zakresie wymiaru kary wobec skazanego podnieść należało, że powołanie wskazanego przepisu w kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu nie wpłynęło na zaostrenie zakresu jego odpowiedzialności karnej. Z tych względów należało uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie w jakim utrzymano w mocy przywołanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, przyjętej przez Sąd pierwszej instancji – przepisu art. 65 § 1 k.k.

Zastosowana formuła wyroku oznacza, że z obiegu prawnego wyeliminowane zostały określone fragmenty orzeczeń obu sądów, które orzekały w sprawie tego skazanego.

Pozostałe zarzuty kasacji zostały uznane za oczywiście niezasadne i kasacja w tym zakresie została oddalona jako oczywiście bezzasadna, bez konieczności sporządzenia uzasadnienia, zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

as